

ՕՐԱԳԻՐ ԶՄԻՌՆԻՒՄՅ

ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ ԵՒ ԱՌԵՒՏՐԱԿԱՆ

ԵՐԵՄՆԵՐՈՐԴ ԵՐՐՈՐԴ ՏԱՐԻ

ԶՄԻՌՆԻՒՄՅ ԸՆԴԵՆ 23 ՍԵՊՏԵՄԲԵՐ 1872

ԹԻՒ 945

ՀԱՆԳԻՍՏ Ս. ԱՌԱՋՆՈՐԴԻՆ ԶՄԻՌՆԻՒՄՅ

Ինչպէս մեր նախնիքները թուով ծանուցած ենք, վիճակիս բարեխնամ Առաջնորդ ամենա. տէր Պօղոս թաղթապետն Ս. Արքեպիսկոպոս, նախորդ Պատ. բխարքն Կ. Պօլսոյ, զկնի սակաւաւն հանգարտ հիւանդութեան մի, ամենայն ցին շարաթ առատութեան առ Աստուած փոխեցաւ ի մեծ արտաւթիւն սրտի իւր հոգեւոր հօտին, զոր կըսէրէր հայրական սիրով:

Նորին Արքեպիսկոպոսը զրեթէ 80 տարեկան էր և 40 տարեկ չափ ի գլխին վիճակին Առաջնորդութեան պաշտօնը վարեց ամենայն խոհմանութեամբ և ի վաւարական կենցաղային խոնարհութեամբ. որով միջին և պատկառելի եղած էր ոչ միայն իւր ազգին, այլև բոլոր քրիստոնէայ և ոչ քրիստոնէայ օտար ազգաց առջև:

Վախճանեալ սրբազանին յուղարկաւորութեան ախար հանգէսը հետեւեալ օրը՝ սր էր կիրակի, արապոյ կարգի փառք կատարեցաւ. որուն ներկայ դասուկեան գրեթէ բոլոր հիւպատոսք(1) օտար աւել:

(1) Ներկա գտնուող հիւպատոսներն էին Ռուսիոյ, Անգլիոյ, Գաղղիոյ, Ալաւիոյ, Հայաստանի Հիւսիս-

բոլմանց՝ իրենց պաշտօնական համազգեստով, նմա. նապէս քաղաքիս հունաց գերա. Սեպարապոլիս տէր Մէլէթիոս, սկեստաւորեալ ընկերութեամբ 14 քա. հանայնց, բազմաթիւ սարկաւապաց, ախարացուներու, և իրենց ազգային հոգաբարձուաց, Անգղիոյ եկեղեցւոյն գերապատեւ հոգեւոր հովիւ և խուռն բազմութիւն հաւատացեալ շայոց և ցունաց. որք ամէ. նացն ջերմութեամբ կը համբուրէին զաջն վախճանեալ Արքեպոս Առաջնորդին մերոյ:

Հանգուցեալն մարմինը զգեստաւորեալ և թաղ ի զլուխ՝ ամուռն մը վերայ դրուած էր, զոր շորս քա. հանայնք կը տանէին: Ամուռն վերայ կը տեսնուէր ոսկեթեւ ընկած թաւիշէ զեղեցիկ ամպ հովանի մը, զոր ազգային վեց երեւելի անձինք բռնած էին:

Ամուռն առջեւն բռնուած փոքրիկ բարձ մի կը տարուէր, որուն վերայ դրուած էին հանգուցեալն շարունակեալ օգոստոսիս Սուլթանէն շորհուած: Անոր առջեւն մահազաւթ ան ջուրն կը տեսնուէր, որուն ծայրերը շորս պատուաւոր անձինք բռնած էին: Որոյ նախնիքները կը թաղային ամենայն բարեկարգութեամբ 24 եղբարք՝ կերուն ի ձեռն և 24 ախարացու ազգայն շապիկ հագած և ձեռքերին մամակալ մշակ աշտանակ: Այս տխուր թափօրին մէջ իւրաքանչիւր ոք հաճութեամբ սրտի կըսեսէր որ օրթօաքս եկեղեցւոյն կը թը՝ զգեստաւորեալ և Անգղիական եկեղեցւոյն հովիւր՝ զգեստաւորեալ և քրիստոնէաւալայեւ ճշմարիտ եղբարքս իրութեամբ շրջապատեալ յազգային վարդապետաց և քահանայից, ի միասին կը լինէին: Այսպիսի սրտաշարժ փառաւոր կերպիւ՝ յուղարկաւորութեան թափօրը Առաջնորդարանին դռնէն ելլէ:

Այսին, Պալաթից եւ Կոնստանդնուպոլսեանց ներկայացուցիչները: Գերմանիոյ հիւպատոսը լեւրոպայ ճանապարհորդութիւն մի բնելու գացած ըլլալով, նմանապէս Սպանիոյ, եւ ուրիշ քանի մի տեղաբնակ հիւպատոսները բացակայ լինելով, ամենց կողմանէ նոյն հիւպատոսաբանաց առաջին քաղաքացիները կը լայն գտնուէին:

Կենդանի Աստուծոյ աշնն, զոր երբեմն չէր գիտնալ ճանաչելու, բայց հօտի ուրեմն ախիւրական ջրհեղեղի կոհակներուն տակէն, ծծարային երկնաւեցաց կրակին մէջն, Կարմիր ծովուն լոյծ պարթաւներուն ներքին լիզապատու կողմէ իւր Գու աշտար ևս, և ո՞վ կարէ կալ առաջի քո՞:

Այս ո՞վ կրնայ կենալ տնտեսին Աստուծոյ առջև, բայց միայն քառաթեւեան Աղանին վրայ դնելով անա. բառ Գառն Աստուծոյ Աստուածորդին Յիսուս Քրիստոս, Այսանց մեղաւորութեան սերունդին քառ թիւը և յանցանքին փրկարար զօր, որով հաշտ թիւն եղաւ յերկին և յերկրի, և զայսպէս Սաստուած եղաւ հաշտեալ Աստուած և Հայր ամենեցուն: Այս սուրբ զգացումն էր ահա որ ըսել տուաւ. սկստուածաբան Յովհաննէս Աւետարանչին «Ա՛» որ օրէնքը ևս կը իրականանայ և օգտակարաց ընթացք, երկրաւորաց պահպան և երկրաւորաց արարածութեան: Այսին հաշտեալ Աստուած ընդ մեզ ընդ տառապնալքս և ընդ խախտեալքս, հաշտեալ Աստուծոյ նախախնամական սուրբ աշնն է որ ինքը կը լորնէ և ինքը կը ընդէ, և ո՞վ կարէ կալ առաջի նորա՞: Այսին յայն ինչն Յախտեալական Աստուծոյ անգարձ հրամանն է որ կրկնաւորի այսօր ի մեզ, որուն խոնարհարար կերպարագեմք: Այս Չմիտնիւն և իր բոլոր վիճակները կը զրկուի այսօր իր բազմակեց և բազմաբնակ շրջանէն, և ողջուն Հայ ազգս իր մէկ պատկառելի եկեղեցականէն, այն որ կըստեալեան և աւելի ժամանակաւ իր ազգին համար խորհեցաւ, իր ազգին համար խոսեցաւ, իր սիրտը և շունչը ազգին համար բազմեց և ազգին համար շնչեց: Այս մեղեւնիքը ամուրն վրայ բազմեալ մեր ամենապատու Տ. Պօղոս սրբազան արքեպիսկոպոս բարեխնամ Առաջնորդը և ամենապատու

Լուի զէպ ի Պատմախոսէն յառաջացաւ և զանա. եանց փողոցը մտաւ. ուսկից ուղղակի ի Ս. Ստեփաննոս եկեղեցին վերադարձաւ ի միջոցի միջոցաւ: ի ճանապարհին՝ քանի մը տեղ գիտեալ ամուռն վար գրուեցաւ և պարտաւարաւճ արարողութիւնն ներ եղան ու ազգիք և Աւետարան կարդացուցան: որոյ մասնակցեցան նաև հունաց քահանաները:

Հարկ կը համարուէր ծանուցանել թէ, մեր վեմա. վախին կողմանէ, իւր խորհրդոյ քարտուղար և թարգման մեծա. փոփոխեան Սիմոն Էֆէնտին ներկայ էր այն յուղարկաւորութեան. նմանապէս արժան կը համարուէր լինել թէ, Տեղական կառավարութեան ի միջոցին նշեցեալ սրբազանին զօրացումը մի յուղարկուած էր, որոնք՝ ոստիկանութեան կողմանէ եկած զինուորաց հետ, ամեն ջանք ի գործ դրին, և յաջողեցան այս շփեղ և յոյժ բազմաբնակ յուղարկաւորութեան հանդիսին բարեկարգութիւնը հաստատուն պահելու. և այս բանին ոչ սակաւ նշանաւորութեան կը լինէր քանի մը զործունէայ անձինք յազգային երեւելաց:

Հանգուցեալն մարմինը ի Ս. Ստեփաննոս եկեղեցին բերուէր ետեւ, ուր խուռն բազմութիւն Հայ և Հայն հաւատացեալ ժողովուած էր, ազգային կրօնական արարողութիւնները ըստ օրինի կատարուեցան, և յետ այնորի վախճանեալ Արքեպոսի փոխարեւորը գերա. տէր Գեորգ վարդապետը համատարտախոսութեան մի ըրաւ. «Վախճանեալ հաւաքողքս: Սեպարապոլիսը բնակեալ վրայէն՝ պարագայիս յարմար քանի մը խառն զուգեց տաճարէն լեզուաւ. ճառ մի ևս կարգաւորեցաւ Հայն ուսումնական պատուէրէ մը յուրաքանչեւ լեզուաւ: Աստուծոյ ի զատ՝ հայերէն տառաւորական ճառ մի, կամ լաւ ևս է՝ աւել հանգուցեալ կենսագրութիւնը կարգաւորեցաւ Վախճանեալ Սարգիս՝ պատուէրէն. որոյ օրինակը ներկայ թուոյս Բանասիրական մէջ հրատարակուած է:

Լուսահոյ Արքեպոսը՝ իւր կտակաւ ընդ ամսա. թուով 3 Յուլիոսի ներկայ տարւոյս, 530 տնայնեան լիւրայ չափ թողուցած է քաղաքիս ազգային հիւան:

Հայրն է այն որ իր վերջին և անգարձ հրամանաւոր կուտայ այսօր ի Քրիստոս ծնած իր սիրելի պատկաններուն և բովանդակ Հայ ազգին՝ զինուորայ եկեղեցւոյն երկր. թոյ խոնարհ յազգական եկեղեցւոյ տնորդութիւնն: որուն, կենաց զպրովեան մէջ գրուած կատարեալ երջանիկ հաղթանակն հետ:

Բայց զու ո՞վ Աստուածարեալ վե՛հ հոգի, կ'աղաչեմ քո օրհնարաւոր սուրբ աշտով զօրացուր զիս այս աշտ. զին բազմութեան հեռաւորաց և մերձաւորաց շորհա. պարտ սրբոյ յայտարար՝ քանի մը խոսք յոյժ, ու սուրբ տաճարէն մէջ, ոչ իմէ ի գովեստ քո վեհանմէն վարդա. որ չէ կարօտ իմ տկար խոսքիս, այլ ի գոհութիւն Աստուծոյ. երախտեալ որ առ մեզ, և յայտարարութիւն երախտեալ տ արտից հոգեմէն որդեգր ի Քրիստոս:

1797 թուականը պահեմ ալ եղաւ քեզի ո՞վ բարեխոս. տիկ Պրոսպ, որ այսպիսի անգարձական անձի մի խոնարհարար հանգիստացար, քո օղբ և լոյսը ուսումնէն անգամ ներգործեցին այս հիւանդի մանկան որ երբեմն քո փառք սիրտի յաճախէր: Բարեպաշտ ծնողը միտու. թեան տնուն Արքեպոս կ'անուանէին զինքը տնորդակ զղով Աստուածային Նախախնամական կարգաւոր. թեան թէ օր մի Արքեպոստոս նման բազմա. ժողովրդոց հայր պիտի հանգիստանար: Նախապէս իր Խաչաւոր. բազմ, իսկ սա իր բովանդակ կենեւը Աստուծոյ նախն. նուն փոխուէր: Աստուծոյ կողմէն հաւատեալ բարեխոս վիճակին անհաւանջելի կերպիւ. հաւատեալ սու. տանին Արքեպոս օր քան զօր կ'աւել կը զօրանար հայ. կական զպրովեան և լեզուաւորութեան մէջ աւել. ւայն և ժամանակին աննպատակ պարագայից հաւերա. տուր ողբով յազգեւոր: Երկինք տեսաւ սրտաւորական զօրը ի նուէր Հայ ազգին, և հոտուեցաւ ի հոտ անու:

գանդին, այն պայմանաւ որ նոյն դրամով անշարժ ստացուածք ծախուեալ առնելով, անոր եկամուտը տարուէ տարի տրուի յիշեալ մարդասիրական հաստատութեանը: Կամանակէս 20 օսմանեան իրաւ ճշտնջեալ տր թողուցած է քահանայից, այսինքն նոյն գումարը ազգային սնտուկը գրուելով, անոր տարեկան եկամուտը՝ ամբողջ քահանայից տրուի: Գարձ 20 իրաւ թողուցած է քաղաքիս Ազգաստանից ազգօգուաւ ընկերութեանը:

Դմոյս 12-24ին երեքշաբթի օրը՝ մեր ազգայիններէն երեք պատուաւոր անձինք՝ յանուն Հայ հասարակութեան քաղաքիս, այցութեան գացին Անգղիոյ, Գաղղիոյ, Լատարիոյ, Ռուսիոյ, Գերմանիոյ, Հոլանտայի, Հելլադայի, Ֆորթուալի և Պարսից հիւպատոսաց, շնորհակալ լինելու համար, որ հաճեցան իրենց ներկայութեամբը պատուել գոյադարկաւորութեան հանդէսը հանդուցեալ տէր Պողոս սրբազան Առաջնորդին մերոյ: Հիշեալ հիւպատոսները բաղում սիրով և մեծարանք ընկալան զվերս յիշեալ պատգամաւորութիւնը, յայտնելով անոնց զսիրտիւ համակրութիւնը և զքաղաքիս համարումը զոր ունին Հայոց ազգին վերայ:

Երկրորդ օրը՝ առաւօտեան ժամը 10ին ազգային քաղաքական ժողովոյն անդամք՝ ընկերութեամբ քանի մը երեւելի անձանց, վարդապետի մը և երեք քահանայից, Յունաց առաջնորդարանը երթալով, հետեւեալ հայերէն ատենախօսութեամբ, յանուն Հայ հասարակութեան, Բաբելոնիոյ շնորհակալ եղան գերաւ տէր Կէլէթիոս Կեօրապօլիտին և Յունաց ազգային ղեկաւորաց:

Պերապոսիտի սրբազան Հայր:

Քաղաքիս Հայ հասարակութիւնը կը փութայ այսօր իւր երեսփոխանաց միջոցաւ՝ իւր խորին շնորհակալութեամբ Ձեր Սրբաշնորհութեան՝ Յունաց ուշիմ հասարակութեան հոգեւոր Առաջնորդին, մատուցանելու վասն քրիստոնէական սիրոյ և համակրութեան, որ յայտնեցիք մեզ Ձեր և Ձեր եկեղեցականաց և յոյն երեւելեաց փառաւորներ կայութեամբը պատուելով զյուսարկաւորութեան հանդէս մեր ամենամարտնչի Աստուած փոխնալ հովիտի: Հաւատարմութեամբ, Արքայան Հայր, թէ՛ որչափ և մեր սիրտերը անշարժ տրտնութեամբ համակալ էին, այսօր իւր պարագայիս աստիճանով, Ձեր Սրբաշնորհութեան ներկայութիւնը մեր մէջ՝ ոչ ակալաւ միութարութիւն պատճառեց մեզ, և միանկամայն չարժանութիւն մի եղն Յոյն հասարակութեան հետ մեր ունեցած սիրոյ և եղբայրութեան կապերը ևս առաւել ամրապնդելու:

Աստի ներկեցիք մեզ, Սրբազան Հայր, որ մեր բոլոր որոտովը ըսենք, կեցցէ՛ք քաղաքիս Յունաց հասարակութեանը:

Հից և զձեռն ուր իւր քսանամեայ պատանին Արքաշամ հայր հանդիսանալու ասպարէզը մանէ. ուստի տեղոյն առաջնորդ ծերանալարդ Պողոս սրբազանց եպիսկոպոսն կը ձեռնադրէ զսա, և յիւր անուն կանուանէ Պողոս վարդապետ:

Ծնորդք վարդապետական օր քան զոր կոռնին ի նմա և ահա Պրոսպայէն կուղևորի յԱրմաշ, ուրտեղ օրինակ բարեաց հանդիսանալով ամենեւեցուն հզօր բռնիք և սուրբ վարուք, մեծապէս զօրութիւն կրկնայ հիգեհեալ վանդին վերաշինութեան և պանի բարեկարգութեան և յոռաւ ջաղկմութեան հաստատուն շուրջի մէջ կը ընէ: Այսպէս Պատրիարքական փոխանորդ կը վարդապետի ի Վ. Պոլսի, ուր իրեն եթնամեայ ժամանակու եւանդուն և խոհական վարմունքովը բոլոր ողջմասաց համակրութիւնը կ'ստանայ:

Հասած էր այնուհետեւ ժամանակը որ տէր Պողոս վարդապետը իր փառաց ասպարէզը մանէ. հասած էր նաեւ ժամանակը որ Զմիւռնիոյ Աստուծմէ պարգեւ ընդունի. և ահա Աստուծային լին անտեսութեամբ Զմիւռնիոյ առաջնորդական ամբողջ Հովուի մը կը կարօտի և առաջին անգամ այնէ 1837ին տէր Պողոս ծայրաւորացնէ վարդապետը Զմիւռնիոյ առաջնորդ կը զգրկուի: Արքայի երանելին այն ամբողջ, որուն համար ասկէ քանի մը տարի յառաջ Վ. Պոլսի պատրիարք երթալու օրը այս սուրբ բնմին վրայ իր առեմանականաց հրաժարականը տալու ամբողջ արտասուայից աչքը կը մարգարէանայ ըսելով «Ես այս սուրբ Մանգիւննու եկեղեցւոյն անուանը պատկուած եմ, և գերեզմանս հոս պիտի ըլլայ»: Ահա այսօր կը կատարի այն մարգարէական սրտաշարժ քարոզը: Զմիւռնացիք այսինքն մեր նախորդ սերունդը տեսնելով նորին սրբակրօն վարմունքը,

Թիւնը, կեցցէ՛ք Յունաց Սէտրապօլիդը:

Այս ատենախօսութեան յունարէն թարգմանութիւնն ևս կարգադրուելով՝ Կորին Սրբաշնորհութիւնը գրեթէ հետեւեալ կերպիւ պատասխանեց տաճկերէնս Հայ եղբարք:

Ի զորք կենելով զոր ինչ պարտաւորութիւնն ինձ կը թելադրէր, ձեր կրթատարութեանը վերայ իրաւունք մը չունիմ: Պարտաւորութեան կատարումն պարտը մըն է. որուն համար ոչ ոք իրաւունք ունի փոխաւ ընէ մի պահանջելու: Ծնորդակալ եմ ձեզ յանուն հասարակութեան որուն հոգեւոր Առաջնորդն եմ, և յանուն իմ, վասն այն բարեմակութեանց, զորս յայտնեցիք իմ ժողովրդեան և ինձ համար:

Արեւմտեալ օր մինչև ցարդ այս երկու եղբարք ազգութեանց մէջ նկատուած եղբայրական սկըր և համոծանք նուրբ լինը օրըստ օրէ զարգանայ: Արեւմտեալ օր հանգուցեալ Առաջնորդին յիշատակը՝ յորմէ գրկուելուս համար կըցաւ իմ, ևս միջոց յաւիտեան մնայ, ինչպէս նաեւ և կա քոյր եկեղեցւոյն իմութեան համար՝ հանգուցեւոյն ջերմ բաղձանքը: Ես, եղբարք, ուրիշ փառք մի չունիմ բայց միայն արժանանալ տեսնելու այն ցանկալի օրը՝ երբ միւսեւոյն եկեղեցւոյ զմեք ինչ ներքեւ կատարեալ միութեամբ առ զիրաւոր Հովիւն մի Յիսուս մեր մարթնքն ու աղօթքը պիտի մատուցանեմք: Իցի՛ք թէ այն օրը հետի չլինի, իցի՛ք թէ Նախախնամութիւնը իմ կեանքս վերջացնելէ և աչքերս գոցելէ յառաջ, այն օրը տեսնեմ: Ինչպէս որ նոյն օրը հասնի, աշխատի՛ք միութեան համար՝ զմեզ միացնող կապերը սեղմելով:

Դմոյս 15-24ին ազգային քաղաքական ժողովոյն անդամները՝ ընկերութեամբ հանգուցեալ սրբազանին փոխանորդ գերաւ տէր Գեորգ վարդապետին և քանի մի քահանայից, մեր վսեմաւ Վալէին այցելուութեան պայցին և ազգին երախտագէտ զգայմունքը յայտնեցին: Կորին Վսեմութեանը, վասն մարգարէական հոգատարութեանը որով հաճեցաւ զսրաւորուել մի յուղարկել ի պատիւ յուղարկաւորութեան վախճանեալ սրբազանին:

Վերջին լինալ պատգամաւորութիւնը միւսեւոյն տեղու ամբողջ Հոգեւոր հոգեւոր ևս գրեց՝ Հայ հասարակութեան շնորհակալութեանը յայտնելու համար վառնդէ հաճեցաւ մեր վախճանեալ հոգեւոր Առաջնորդին յուղարկաւորութեանը ներկայ գտնուել, հանդերձ իւր ազգին ղեկաւորներովը:

Այս ամեն գրածներէս կը տեսնուի թէ մեր լուսահոգի Առաջնորդին յուղարկաւորութեան հանդէսը՝ նոր ապացոյց մի եղաւ եղբայրսրութեանն, որ կը տիրէ քաղաքիս Հայոց և օտար հասարակութեան մէջ:

Վեհանքն քաղաքականութիւնը, չլիցանայեաց և իմաստուն խոհակալութիւնը, և այլ բազմազան գովելի ձևերը խնդրանք կուղևորեն զի՛քը ի սուրբ Եփրեմ Բարեպետ 1839 թ. Զմիւռնիոյ վ. ճակիւ եպիսկոպոս կ'ստուի ի հոգեւոր Զմիւռնիոյ կաթողիկոս կարգեցոյ: Բազմազան Զմիւռնիոյ ընդ առաջ ելելով բազմապատկառ կը զգրկուի իր նորապետի տէր Պողոս սրբազան արքեպիսկոպոսը, և ասն ցեծութեան եկեղեցւոյն իւր փառաւոր փեսային գալուստէն:

Երկու տարի կանչելու ահա Վ. Պոլսի կարօտ կը զգաց զինքը մեր սրբաւոր շօր խնամոյ, ուստի կը ջարտի զնա ի պաշտօն միւսթէլարութեան, պաշտօն՝ որ ժամանակին հանգամանաց համաժողովուրդաւորութեան իրաւ փափակ էր: Պարագանքը կը փոխուի, և կրկին յԱրմաշ կը զգրկուի ուրտեղ համայն վիճակին առաջնորդական հոգեւոր ստանձնած կրթատարութեան և ըստ իւր լուստուր ուսումնասիրութեան՝ վարժարանը և միտանայ թաղը ի հիմանց նորոգ կրթութեանց: Իսկ վարժարանը յայնչափ պայծառութիւն կը բարձրացնէ մինչդէռ համար ամենուրեք կը տարածուի, և Վեհեկոյ Միութեան հարբ իրենց բազմազան մէջ անոր ուսումնասիրական ջանքը գովեստէր կը ընծայեն: Հարկ կը ըլլայ այնուհետեւ երթալ ի Պաղատիա, և տարի մը գրեթէ մնալ ետեւ ալ Զմիւռնացւոյ բոլորը մինչև յերկինս կենելու իրենց ամենատիրելի Հայրը կը խնդրէին, թախանձանքներ ուր որ անկն է կը տեսնուին, վերջապէս 1843ին վերադարձաւ Տ. Պողոս սրբազան արքեպիսկոպոս ի սեպհական ամբողջ իւր ի Զմիւռնիոյ: Այլ ո՛հ, ինչ տխուր վիճակի մէջ գտաւ զանի, ահագին հրդեհը դեռ այնինչ լսուի ընդեր կը Հայոց եկեղեցւոյն, կուռնաճեմքներ ծանրագին զարդերը, և Հայոց գրեթէ բոլոր

Խորհրդայն Գրան արտաքին զործոց պաշտօնայ վսեմաւ Շէֆլ փաշան, որուն ի Վլադ Երթալը մեր նախընթաց թուով ծանուցած եմք, օգոստոսիս Պոլս. թանին բարեկամական սիրոյ յարգանքը Ռուսաց վեհա. կայսեր մատուցանելու ետեւ երբ կը ընթացար. շար, ի ճանապարհին երկաթուղւոյ վախճանեցաւ ի ներկայութեան իւր որդւոյն, որ հեալ գացած էր: Այս ցաւալի մահը՝ որ թէպէտե քաղաքական նշանակութիւն մի չունի, բայց մեծ կորուստ մըն է օսմանեան կայսերութեան համար, ուր կենցաղագէտ խոհական պաշտօնատար քաղաքական էր:

Վ. Պոլսէն հասած նամակները կը ծանուցանեն թէ մօտիւ Վուրնանի, որ յիշեալ մայրաքաղաքին Ռուսաց դեսպանատան խորհրդայնաւորին քարտուղար էր և ժամանակ մի նոյն տէրութեան գործակատարի (չարժէ տ'աֆէր) բարձր պաշտօնը վարած է, դեսպանական զործքիւ քաղաքելով՝ Բուլղարի երկաթուղւոյն ներկայացուցիչ անուանեցաւ փոխանակ մօտիւ Ուլմէ երեւելի անձին. որ յառաջագոյն Վ. Պոլսոյ Գաղղիոյ դեսպանատան առաջին թարգման էր և ժամանակ մի նոյն տէրութեան գործակատարի պաշտօնը վարած էր:

Այս փոփոխութիւնը՝ և թէ չիմք սխալի, կը նշանակէ թէ Խորհրդայն Գրան և Ռուսաց կայսերական կառավարութեան մէջ եղած բարեկամական կապերը երթալով կը ընդունին և մտերմ համաձայնութիւնը բարեբաղդաբար ևս առաւել կը հաստատուի ի մէջ այս երկու դրացի ու մեծազոր կայսերութեան:

Եւրոպիոյ օրագրերն են զբաղեալ են Պէրլինի մէջ եղած երեք կայսերաց խորհրդակցութեան վրայօք, որուն նպատակին համար թէպէտե ամենքն ալ կը համաձայնեն զորոյն լուր թէ խաղաղասիրական է, բայց և այնպէս տարակոյս չկայ թէ յիշեալ խորհրդակցութեան մասնակից չեղող տէրութեանց ոմանց դիւքազգացութիւնը վնասուած պիտի լինի: Այս մասնակցութեան զարգացումը լրագրի մը մէջ հետեւեալ կը կարգաւորէ:

Խորհրդայն արքունեաց մէջ գտնուած անդղեակալ կուսակցութիւնը ամենին չձաճկի իւր տհաճութիւնը վասն անսովոր և օտարաւոր կացութեանը, որուն մէջ գրեւեցաւ Եւրոպիոյ երեք կայսերաց խորհրդակցութեամբն ի Պէրլին: Այս առաջին անգամ պիտի լինի որ Եւրոպական մեծ խնդրոց և մանաւանդ Երեւելեան խնդրոյն վրայօք սր և է խորհուրդ մի կը լինի առանց մասնակցութեան Եւրոպիոյ, այս բանը ծանր կը ընէ անդղեակալ գաղաղութեան կուսակցաց Պէրլինի:

տունները, ժողովուրդը միւրոյ վրայ էր նստած:

Տխուր տեսիլ, եկեղեցի չկար, բայց ի սուրբ Լուստայոյ մատուռն, առաջնորդարան չկար, աղքատաց աղաքատան պան չկար: Հարկ էր որ քաղաքիս Հովիւ իր հայրական ջանքը բազմապատկէր, և յաճախակի լուստուր և խոհական քարոզութիւններով յաջողեցաւ հիմնարկել այս հոյակապ սուրբ տաճարը, որուն ճակտաւոր յաւիտեանս պիտի փոխաւորի իւր հիմնադիր բարեբար Հովիւն փառաւոր անուամբը:

Հետզհետէ շինուեցան նաեւ եկեղեցւոյ կառուածքները վաղեւորագոյն ձևերը, Առաջնորդարանը և Հայոց տունները պայծառ քան զառաջին: Եւ այս ամեն յաջողութիւնք որ կը պատկուէին Վ. հարկէ Հովիւի մը ներշնչած բարձր խորհուրդներով դիւրաւ կը յաջողին: Այս միջոցին 18 տարի անընդհատ Զմիւռնիոյ առաջնորդութեանը վարելով չէր զողորէր սոգային ամեն հաստա, տուր լինները մանաւանդ երկսեռ վարժարանները կարելի եղածին չափ բարեկաւելու հոգ տանել, հսկելով անոնց մէջ աւանդուած ուսմանը ներքինն որ աւելի աջ գիւնարուր ըլլան և անխոտոր Հայաստանեայց սուրբ Ն. կեղեցւոյ ուղղափառ վարդապետութենէ:

Ծնորդք և զօրութիւն կը ընել չէր սուրբ տաճարի մէջ, ըստ համանուն իւրոյ Առաքելոյն Պողոսի, նախաձեռն սիրոյն Աստուծոյ և ճշմարիտ սուրբ կրօնի և եկեղեցւոյ, և խաղաղութեան համայն ժողովրդաց իւր սրբակցութեան արփախալ վարժարանները երկեղեցական պաշտօնակց և աշխարհականաց սիրելի միանգամայն և պատկառելի և օտարաց անգամ նախաձեռն հանդիսացած էր:

Քաջահամետ ոսկիդարեան հայկաբանութեան համբար և վսեմ ոճոյ տէր, քաջահամետ նաեւ պատմութեան և

Ի ՏԳՍՐԱՆԻ ՍՐՇԱԼՈՒԿԱՅ ԲԵՐՈՒՄՏԵԱՆ